

Milé studentky, milí studenti.

Chci vám nejdříve popřát hezký prodloužený víkend, který, jak asi víte, vznikl ředitelským volnem v pondělí a svátečním 17.listopadem v úterý. To je možná i dobrá informace pro ty, kteří neví, proč na škole už teď visí státní vlajka.

Takže oslavy!!

Nedá mi, abych si nevzpomněl na fousatý vtip, starý asi 30 roků:

Učitelka: „Janko, či vieš o slovenskom národnom povstaníu?“ Janko: „Nič konkrétneho súdružka učitelka, ale volačo sa chystá.“

Mám teď trochu kopřivku při pomýšlení, jestli by někteří z vás neodpovídali obdobně na otázku o 17.listopadu 1989.

Pro některé z vás to může být jen kousek učiva z dějepisu nebo základů společenských věd, někdy ještě ani neprobraného.

Už z tohoto důvodu nebudu v žádném případě vymýšlet slavnostní fráze o významu tohoto výročí, i když se musím přiznat, že pro mne je to srdeční záležitost.

Pokud dobře počítám, vašim rodičům v roce 1989 bylo většinou kolem 20 – 24 roků. To je věk průměrného vysokoškolského studenta, který v té době organizoval první demonstrace a stávky vedoucí k pádu komunistického režimu. Troufám si tedy tvrdit, že pro vaše rodiče to byla ještě větší „srdeční“ záležitost než pro mne. Já jsem měl tehdy skoro 40 roků, rodinu a děti, a moje činy byly o to opatrnější.

Chtěl bych vás proto poprosit:

Popovídejte si se svými rodiči, případně s jejich vrstevníky o 17.listopadu 1989. Popovídejte si teď na pár minut se svými učiteli.

Přijďte případně za mnou do cizojazyčné knihovny k mikrofonu, pokud chcete něco sdělit ostatním, nebo mi dát i nepříjemnou otázku, která by včetně mé odpovědi mohla zajímat i ostatní.

Jestli cítíte aspoň nějaký duševní kontakt s tímto výročím, zapalte si ve třídě svíčku a přeneste ji na konci hodiny před školu.

Generace vašich rodičů zapálila tisíce svíček v pátek 17.listopadu 1989 a v dalších dnech, kdy se rozhodovalo o dnešku.

Já vám děkuji a prosím o předání pozdravů vašim rodičům.

Váš

Josef Filouš